

Arrest

nr. 160 116 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot afgifte van een inreisverbod van 7 januari 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEPOTTER, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 december 2014 trad verzoekster in Kosovo in het huwelijk met de heer B. A., van Belgische nationaliteit. De heer B. is in het verleden reeds twee maal gehuwd geweest met mevrouw I. en mevrouw K..

Verzoekster diende op 27 januari 2015 te Pristina een aanvraag in voor een visum lang verblijf type D.

Verzoeksters echtgenoot meldde zich aan bij het gemeentebestuur te Antwerpen teneinde het buitenlands huwelijk te laten erkennen.

Er werd een onderzoek gestart naar een mogelijk schijnhuwelijk en de gemeente vroeg de procureur des Konings te Antwerpen om advies.

Het bestuur weigerde op 5 mei 2015 de afgifte van het visum.

De procureur des Konings te Antwerpen leverde op 10 november 2015 een negatief advies aangaande de erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk, aangezien het huwelijk er volgens de procureur duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen voor de vrouw.

De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde op 12 november 2015 het huwelijk in te schrijven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister.

Verzoekster werd op 7 januari 2015 aangetroffen in illegaal verblijf. Er werd een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 7 januari 2016, werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, onder een bijlage 13septies. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw die verklaart te heten:

naam: H. (...)

voornaam: B. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats:

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS: B.H. (...) (°(...), Kosovo).

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde*

worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens illegaal verblijf.

PV nr AN.55.LB.002553/2016 van de politie van Antwerpen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 10.11.2015 werd haar huwelijksdossier nietig verklaart door het Parket van

Antwerpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in bezit van het vereist reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens illegaal verblijf.

PV nr AN.(...)/2016 van de politie van Antwerpen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 10.11.2015 werd haar huwelijksdossier nietig verklaart door het Parket van Antwerpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens illegaal verblijf.

PV nr AN.(...)/2016 van de politie van Antwerpen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 10.11.2015 werd haar huwelijksdossier nietig verklaart door het Parket van Antwerpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, L.A. (...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Antwerpen en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge.

de betrokkene, H., B. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge.”

Op 7 januari 2016 werd eveneens de beslissing tot afgifte van een inreisverbod genomen. Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: H. (...)

voornaam: B. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Dobrushe

nationaliteit: Kosovo

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij)

beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/01/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Gezien betrokkene niet in bezit is van een geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingen te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens illegaal verblijf.

PV nr AN.55.LB.002553/2016 van de politie van Antwerpen.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene diende een huwelijksdossier met een Belgisch onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft. Op 10.11.2015 werd haar huwelijksdossier nietig verklaard door het Parket van Antwerpen. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Het is daarom dat een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

- ☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of
- ☐ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden akte houdt onder meer een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover verzoekster zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13septies vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2. Voor wat betreft de beslissing houdende het inreisverbod wijst de Raad er op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is de procedure houdende de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor vorderingen die een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel tot materieel voorwerp hebben. Hoewel de bestreden beslissing gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, maakt het inreisverbod op zich geen verwijderings- noch teruggedrijvingsmaatregel uit zodat de onderhavige vordering niet met toepassing van artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet middels een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bestreden. De onderhavige vordering is dan ook niet ontvankelijk.

De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is verzoekster van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat verzoekster een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door verzoekster van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

Verzoekster moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door verzoekster aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. *In casu* voert verzoekster in een eerste tweede en derde middel de schending aan van artikel 8 EVRM.

3.3.2.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

In casu wordt niet betwist dat het om een eerste toelating gaat. Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006,

Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.3.2.2. Verzoekster verduidelijkt in het verzoekschrift dat uit artikel 8 EVRM volgt dat een belangenafweging dient te worden gemaakt terwijl verweerster van oordeel is dat zij deze niet dient te maken. Verzoekster is dus geenszins op de hoogte waarom haar huidige familiale belangen ondergeschikt zijn aan deze van de staat. Verzoekster is van mening dat uit de loutere weigering een huwelijk over te schrijven nog niet kan volgen dat er geen waarachtig gezinsleven zou zijn waardoor de toets aan artikel 8 EVRM zich niet aan verweerster opdringt. Verzoekster betoogt dat uit de elementen die vandaag voorliggen kan besloten worden dat de toets die volgt uit artikel 8 EVRM zich wel degelijk aan verweerster opdrong. Verzoekster betoogt dat er afdoende elementen voorliggen waaruit blijkt dat er sinds het voorjaar van 2015 een waarachtig gezinsleven is ontstaan. Verzoekster is namelijk zwanger en lag met haar echtgenoot nog te slapen in bed op het ogenblik dat is vastgesteld dat zij niet over de nodige papieren beschikte.

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden met het beweerde gezinsleven van verzoekster. Er werd in dat verband gemotiveerd dat verzoekster een huwelijksdossier met een Belgische onderdaan, die momenteel een recht op verblijf heeft, indiende. Het huwelijksdossier werd op 10 november 2015 nietig verklaard door het Parket van Antwerpen waaruit de bestreden beslissing concludeerde dat een terugkeer naar Kosovo geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Procureur des Konings oordeelde dat er *in casu* geen sprake is van een intentie om een duurzame levensgemeenschap uit te bouwen. Ondanks de geuite wil van de partijen blijkt dat de intentie van verzoekster en haar partner enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, voordeel dat verbonden aan de staat van gehuwde. Daarbij werd op verschillende elementen gesteund waaronder de vaststelling dat de B. A. aan zijn derde huwelijk toe is, betrokkenen onwetend zijn over een aantal zaken die partners normaal wel van elkaar weten en zij onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen. De ambtenaar-geneesheer van burgerlijke stand weigerde vervolgens het huwelijk in te schrijven in het bevolkingsregister of vreemdelingenregister.

Verzoekster houdt voor dat er ondertussen de situatie veranderd is en legt te dien einde een aantal trouwfoto's neer die al eerder voorlagen bij het parket. Zij legt tevens facturen neer die op haar naam staan en een verslag van een medisch labo waaruit blijkt dat zij vier weken zwanger is.

Uit de stukken kan geenszins worden afgeleid dat er ondertussen wel sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Uit het zwangerschapsverslag kan geenszins worden afgeleid dat B. A. de vader zou zijn. De vaststelling bovendien dat twee personen samenwonen op hetzelfde adres laat niet toe vast te stellen dat er sprake is van een hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat er toch een gezinsleven zou bestaan dan nog dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan ter zake alleen maar vaststellen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat zij daadwerkelijk zou worden gehinderd in het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Het weze benadrukt dat wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Noch het administratief dossier noch het verzoekschrift bevatten *prima facie* elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen de belangen van verzoekster enerzijds die *in se* bestaan in het willen verblijven in een land waar er ten aanzien van haar na een negatief advies van het parket werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de erkenning van haar huwelijk in Kosovo nadat werd vastgesteld dat het huwelijk dat was afgesloten niet gericht was op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen

partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, en anderzijds het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering anderzijds. Hierbij weze nog aan toegevoegd dat de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten steunt op het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verzoekster is immers niet in het bezit van een geldig paspoort of een geldig visum. Dit gegeven is niet betwist. Verzoekster aan wie de afgifte van een visum werd geweigerd hoorde te weten dat het door haar voorgehouden gezinsleven in het Rijk precair was gelet op haar illegale verblijfsstatus, weigering van het visum en nietigverklaring van haar huwelijk. Zij heeft nooit enige officiële stappen ondernomen teneinde haar verblijf te regulariseren. Niets weerhoudt verzoekster, die slechts vier weken zwanger is, terug te keren naar haar land van herkomst teneinde zich in regel te stellen met de vigerende verblijfswetgeving. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

Gelet op de omstandigheden die de zaak van verzoekster kenmerken, blijkt dan ook niet dat er op verweerster enige uit voormeld verdragsartikel afgeleide positieve verplichting zou rusten om verzoekster op het grondgebied te gedogen.

Een schending van artikel 8 EVRM wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar verzoekster ten slotte nog stelt dat zij niet werd gehoord blijkt uit de verweernota dat zij op 8 januari 2016 om 15u een verklaring ondertekende waarin zij stelde geen gebruik te willen maken van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zo snel mogelijk te willen terugkeren naar Kosovo en geen bijkomende verklaringen te willen toevoegen aan haar dossier. Verweerster kan dan ook worden bijgetreden waar zij stelt dat haar niet kan worden verweten verzoekster niet te hebben gehoord.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Het door verzoekster beschreven nadeel is identiek aan het betoog dat werd uiteengezet in het raam van het hiervoor onderzocht middelonderdeel. Zoals aldaar uiteengezet, heeft verzoekster op het eerste gezicht geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede en de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

A. VAN ISACKER